Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22.
Scrisori nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ!

Birourile de annunciuri:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena: Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Preţulu inserţiunilorŭ: o seria garmondu pe o colonă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoielă.
Reclame pe pagina III-a o seria 10 cr. v. a. sêu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta“ iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria
Pe unu anu 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unu anu 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 francĭ, pe treĭ lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulu I.: pe unu anu 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe treĭ lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unu anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe treĭ lunĭ 3 fl. Unu esemplaru 5 cr. v. a. sêu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 77. Braşovŭ, Joi, 7 (19) Aprilie 1888.

Nou abonamentŭ la „GAZETA TRANSILVANIEI“.

Cu I Aprilie 1888 st. v. s'au deschisŭ nou abonamentŭ la care invitămŭ pe toţi amicii şi sprijinitorii foiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:
pe trei lunĭ 3 fl.
pe şese lunĭ 6 fl.
pe unŭ anu 12 fl.

Pentru România şi străinătate:
pe trei lunĭ 10 francĭ,
pe şése lunĭ 20 francĭ,
pe unŭ anŭ 40 francĭ.

Abonarea se póte face mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate postale**.

Domnii, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arĕta şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei“.

Braşovŭ, 6 Aprilie st. v. 1888.

Scirile ce ne sosescŭ din Berlinŭ despre starea sănătăţii împĕratului Fridericŭ suntŭ fórte posomorîte. Abia au trecutŭ 5 sĕptĕmânĭ, de când s'a urcatŭ pe tronulŭ Germaniei deşteptândŭ prin ideile liberale şi în adevĕrŭ filantropice, ce le-a proclamatŭ în manifestele sale, simpatiile lumii civilisate.

In totŭ timpulŭ acesta împĕratulŭ Fridericŭ s'a supusŭ cu totă conscienţiositatea grelei munce de regentŭ şi cu-o eroică abnegaţiune a învinsŭ chiar şi piedeca ce i-a pus'o suferinţa sa grea, care nu-i mai értă sĕ se foloséscă de graiulŭ sĕu, înţelegêndu-se cu miniştrii sĕi în scrisŭ.

Dêr neîndurata sórte se pare că nu a reservatŭ acestui nobilŭ împĕratŭ multe ḑile şi suferinţa lui l'a culcatŭ earăşĭ la patŭ, luândŭ dimensiunĭ de totŭ îngrijitóre.

Probabilŭ că emoţiunile ḑilelorŭ din urmă şi amărăciunea, ce i-a causat'o atitudinea unei părţĭ a pressei germane în conflictulŭ cu cancelarulŭ, au contribuitŭ în încâtva a-i irita suferinţa. Cu Bismark s'a împăcatŭ, dêr cu sórtea sa tragică nu, şi Germania trebue sĕ se pregătéscă din nou a perde pe unulŭ din cei mai demnĭ şi luminaţĭ monarchĭ, de carĭ a avutŭ vreodată parte.

Intr'unŭ articulŭ de fondŭ „N. fr. Presse“ dă espresiune cu cuvinte elocente sentimentelorŭ, ce predomină în aceste momente pe ómenii cugetătorĭ din Germania, scriindŭ între altele:

„Jurŭ împrejurŭ lumea stă înarmată până 'n dinţĭ, libertatea popórelorŭ a devenitŭ o poveste, pe care generaţiunea de astăḑĭ n'o mai póte mărturisì: brutalŭ şi interesatŭ, plinŭ de ură şi intolerantŭ păşesce egoismulŭ pe strade, semicultura pĕtrunde la tribună şi la catedră, ca sĕ strice sufletulŭ poporului şi inima junimei. Acesta este aşanumitulŭ realismŭ alŭ ḑilelorŭ nóstre“.

„A pune stavilă acestui realismŭ a voitŭ împĕratulŭ Fridericŭ, când s'a suitŭ pe tronulu celui mai puternicŭ imperiu, a'lŭ combate cu idealismulŭ unui conceptŭ despre lume lămuritŭ şi îndreptatŭ spre cea mai înaltă ţintă omenéscă, era cuprinsulŭ programului sĕu de guvernare“.

„Dêr împĕratulŭ Fridericŭ este unŭ împĕratŭ bolnavŭ, unŭ martirŭ alŭ sceptrului, şi ne'ndurata sorte pare a-lŭ fi alesŭ sĕ fiă şi unŭ martirŭ alŭ acelui mare conceptŭ idealŭ despre lume, care totŭ mai multŭ e strivitŭ de furia spiritului militarŭ, ce înarméză popórele unulŭ în contra celuilaltŭ şi pune bunăstarea lorŭ în vêrfulŭ baionetei“.

„Acésta este mai multŭ decâtŭ o tragediă omenéscă, mai multŭ decâtŭ o tragediă a unui domnitorŭ; de ea este legată suferinţa adêncă a unei epoce întregĭ“.

„Inaintea ferestrelorŭ odăii, în care împĕratulŭ Fridericŭ zace pe patulŭ de suferinţă, se apléca vechii arborĭ din parculŭ castelului Charlottenburg; pe ramurele lorŭ resarŭ primii germenĭ ai primăverii. Veni-va şi primăvéra şi bórea cea lină va vêjĕì érăşĭ prin noulŭ frunḑişŭ. Fi-va óre atuncĭ şi pentru poporulŭ germanŭ primăvéră? Orĭ doră i-a fostŭ datŭ sĕ revaḑă numai în mijloculŭ sĕu figura cea măreţă a împĕratului Fridericŭ pentru ca sĕ scie ce póte posede unŭ poporŭ într'unŭ astfelŭ de domnitorŭ şi ce póte pierde în elŭ? Este óre unŭ cântecŭ de adio, ce'lŭ cântă paserile fără nicĭ unŭ presêmţŭ pe arborĭ, pe când naţiunea germană îşĭ acopere faţa jălindŭ şi cuprinsă de îngrijire?“

„Multe i-a datŭ sortea acestei naţiunĭ, ea a devenitŭ puternică şi mare: dêr celŭ ce era sĕ-o facă fericită şi liberă zace bolnavŭ şi lipsitŭ de graiu. Décă fatalitatea îlŭ va răpì poporului sĕu, acesta va deveni mai sĕracŭ cu o speranţă mare, care-i întărea încrederea în pace şi libertate, în resistenţa contra reacţiunei, şi care avea sĕ-i rĕsplătéscă în întru, ce a câştigătŭ cu sângele sĕu în afară. Orele ce trecŭ acuma, suntŭ óre de grea amărăciune şi grije; décă ar fi destulŭ ca dorinţele bune sĕ le schimbe, atuncĭ vieţa împĕratului Fridericŭ ar fi asigurată. Căcĭ palatulŭ sĕu e încunjuratŭ de simpatiile întregei lumĭ.“

Din dieta ungară.

In şedinţele dela 2 [14] Aprilie a camerei ungare, deputatulŭ ungurŭ Franz Fenyvessy a interpelatŭ pe ministru-preşedinte Tisza asupra unei scrisorĭ ce a adresat'o dietei ungare ambasadorulŭ germanŭ din Viena, prinţulŭ Enricŭ VII Reuss, şi în care parlamentulŭ germanŭ mulţămesce aceluia pentru condolenţele ce şi-le-a esprimatŭ cu ocasiunea morţii împĕratului Wilhelm. Cuprinsulŭ scrisorei îlŭ comunicase ministrulŭ Tisza camerei, dêr altfelŭ de cum l'au publicatŭ după aceea foile din Viena. Fenyvessy găsindŭ că textulŭ scrisórei, cum s'a publicatŭ, atacă dreptulŭ publicŭ alŭ Ungariei, a interpelatŭ pe ministru preşedinte cam astfelŭ:

„Acea scrisóre nu vorbesce de unŭ ministru comunŭ de esterne, ci de unŭ ministru împĕrătescŭ austriacŭ; mai departe nu se vorbesce în ea de parlamentele monarchiei austro-ungare, ci acolo figuréză parlamentulŭ ungarŭ ca şi cum ar fi austriacŭ. Va sĕ ḑică scrisórea, cum s'a comunicatŭ aci, a fostŭ desfigurată. Afacerea merită a fi adusă în vorbă, fiindŭ că avemŭ de-a face cu acelŭ sistemŭ de a cocoloşi [a face muşama] lucrurile, ale cărui simptome le întêlnimŭ pretutindenea unde e vorba de posiţiunea de dreptŭ publicŭ a Ungariei: în fóia oficială, în tractatulŭ de regulare a graniţelorŭ cu România, ba chiar în acte de curtoasiă.

„Aceste simptome“ dovedescŭ, că dreptulŭ publicŭ alŭ Ungariei nu se respectă nicĭ adĭ, în anulŭ alŭ 13-lea alŭ regimului lui Tisza, deórece nicĭ adĭ nu se scie încă, că Ungaria nu e Austria şi că parlamentulŭ ungarŭ nu e celŭ austriacŭ. De aceea interpeléză pe ministru-preşedinte:

1) E autenticŭ textulŭ ce s'a cetitŭ în parlamentulŭ austriacŭ şi care s'a publicatŭ în foile din Viena? 2) Deórece în scrisóre se folosescŭ exprexiunĭ, care stau în contradicere cu posiţiunea de dreptŭ publicŭ a ţĕrii, a făcutŭ ministru preşedinte paşĭ, ca în viitorŭ sĕ se evite asemenea erorĭ şi sĕ se respecte posiţiunea de dreptŭ publicŭ a Ungariei în orĭ-ce atingere diplomatică?

Ministru-preşedinte Tisza ḑice că într'altŭ parlamentŭ, înainte d'a interpela într'o astfelŭ de afacere, respectivulŭ deputatŭ 'şĭ-ar fi luatŭ ostenéla sĕ cerceteze, décă e motivŭ de interpelare. Ca rĕspunsŭ, va ceti o scrisóre ce a primit'o la 7 Aprilie (Tisza arată scrisórea) în limba germană, ca sĕ nu se ḑică că'i desfigureză textulŭ....

Iosef Madarasz: Da ce, nemţesce i-se scrie ministrului preşedinte unguréscŭ?

Ministru-preşedinte Tisza: Ambasadorulŭ germanŭ nu póte scrie nimĕrui unguresce. (Ilaritate mare. Ministrulŭ cetesce scrisórea în originalulŭ nemţescŭ, din care se vede că interpelantulŭ n'are dreptate.) Cum s'a întêmplatŭ, că în ḑiarele din Viena s'a publicatŭ într'altŭ textŭ scrisórea, nu sciu, şi nicĭ nu'mpărtăşescŭ acelŭ conceptŭ alŭ scrisórei... E de doritŭ ca interpelanţii sĕ nu se facă ridiculĭ aducêndŭ în discuţiune lucrurĭ pe care nu le sciu şi despre care nu suntŭ informaţĭ, de suntŭ orĭ nu adevĕrate.

După câtăva vorbăriă, în care Fenyvessy ḑice, că sistemulŭ de cocoloşire între Pesta şi Viena e cunoscutŭ, că „Fóia ordinaţiunilorŭ“ din Viena numesce pe fzm. Bauer „ministru de resboiu alŭ imperiului“, pe când în fóia oficială unguréscă e numitŭ „ministru comunŭ de rĕsboiu; şi după-ce Tisza rĕspunde că traducerea unguréscă „comunŭ“ pentru numirea obicĭnuită în Austria „alŭ imperiului“ provine încă dela contele Iuliu Andrassy şi în 1868 a urmatŭ cu consimţĕmêntulŭ lui Deak, — discuţia se închide.

Inchiderea camerelorŭ române.

Ministru-preşedinte Th. Rosetti a cetitŭ Duminecă în Senatŭ şi în Cameră acestŭ mesagiu de închidere a sesiunei:

D-nilorŭ senatorĭ! D-nilorŭ deputaţĭ! Sesiunea ordinară a corpurilorŭ legiuitóre expiră astăḑĭ.

Mulţumită patriotismului d-vóstrĕ, situaţiunea financiară a fostŭ regulată la timpŭ şi serviciile publice vorŭ pute continua mersulŭ normalŭ.

In urma demisionărei cabinetului precedentŭ, se impune noului ministerŭ datoria constituţională de a face apelŭ la ţĕră într'unŭ terminŭ câtŭ se póte mai apropiatŭ pentru a se manifesta libera voinţă a alegĕtorilorŭ.

Sunt încredinţatŭ, că prin respectarea ordinei şi prin moderaţiune, ţera va dovedi şi de astădată deplina maturitate la care este ajunsă, şi preţulŭ ce-l pune pe o dréptă întrebuinţare a libertăţilorŭ publice.

In actuala situaţiă internă guvernulŭ va lua fără întârḑiere şi cu totă energia mĕsurile reclamate de împrejurărĭ.

Intru acésta sunt în dreptŭ a compta pe sprijinulŭ tuturorŭ ómenilorŭ de bine şi eu apelezŭ la spiritulŭ de concordiă şi de prudenţă pe care România în momentele importante l'a arătatŭ totdeuna cu cea mai mare putere.

D-lor deputaţĭ, înainte de a ne despărţi sĕ ne găsimŭ încă odată uniţĭ în dorinţa cea mai scumpă ce o avemŭ cu toţii, ca sĕ trăiescă şi sĕ prospere România.

Eu declarŭ sesiunea corpurilorŭ legiuitóre închisă. **Carolŭ.**

SCIRILE ḐILEI.

După cum comunică foile unguresci, cererea de nulitate a coredactorului „Gazetei Transilvaniei,“ Stefanŭ Bobancu, făcută contra sentinţei curţii cu juraţĭ din Cluşiu, a fostŭ respinsă de Curia din Pesta în urma referatului judelui Moriz Tomcsanyi. Prin urmare rĕmâne condamnatŭ la 4 lunĭ arestŭ şi 50 fl. amendă.

* *

Ḑiarele unguresci spunŭ, că în cerculŭ de recrutare alŭ Sĕcelelorŭ din comitatulŭ Braşovului, din 728 recruţĭ românĭ abia s'au presentatŭ la assentare 52, restulŭ de 675 au fugitŭ. „Pesti Hirlap“ ḑice, că popórele din acéstă monarchiă nu mai potŭ suferì armata, din causă că nu se respectă simţulŭ naţionalŭ şi religiosŭ, şi că nu se respectă nicĭ chiar limba elementelorŭ ce constituescŭ armata comună.

Se plângŭ de nerespectarea simţului naţionalŭ, religiosŭ şi a limbei tocmai aceia, carĭ le persecută cumplitŭ la Nemaghiarĭ. Ce ironiă! De altmintrelea lipsa atâtorŭ tinerĭ dela recrutare şi părăsirea vetrei lorŭ e o înfierare a sistemului unguréscŭ de guvernare, care nu lasă în urmă'i decâtŭ nemulţămire şi miseriă.

* * *

Administraţiunea de rĕsboiu va cere dela delegaţiunĭ unŭ creditŭ specialŭ de 52 milióne fl.

* * *

Privitorŭ la colonisarea Ciangăilor pe teritoriul dela Deva „Kolozsvar“ scrie, că s'a amânatŭ acéstă afacere până după secerişŭ, pentru ca de o parte sĕ-şĭ isprăvéscă şi Ciangăii acolo, în Bucovina, lucrulŭ câmpului, ér de altă parte sĕ fiă şi „patrioţii“ de aicĭ gata spre a-i pute primi cum se cuvine. La Deva se vorŭ colonisa 90 de familii, cărora li-se vorŭ împărţi 1200 jugĕre de pămêntŭ arătorŭ fórte bunŭ, care era proprietatea statului. Fiindcă Ciangăii vorŭ aduce cu ei şi mai mulţĭ copii de şcólă, „Kolozsvar“ speră, că autorităţile competente vorŭ mijloci ca la şcóla de statŭ

din Deva sĕ se mai aducă celŭ puținŭ unŭ învĕțătorŭ. La Huedinŭ încă se dice, că se vorŭ colonisa atâția Ciangăi, câțî la Deva și în direcțiunea acésta, dice „Kolozsvar,“ că lucréză cu multŭ zelŭ primarulŭ românŭ (?) de acolo, Danilă György.

Bieții Ciangăi nu sciu ce'i aștéptă! Se vede că n'au datŭ ochî cu cei carî s'au întorsŭ în Bucovina! Ce privesce pe primarulŭ Danila György alesu-l'au Românii, ca sĕ servéscă uneltirilorŭ de maghiarisare, orî sĕ vedă de interesele comunei?

* * *

Adunarea deputațilorŭ din Bucuresci a votatŭ proiectulŭ de lege, prin care se acórdă poetului M. Eminescu o pensiune viageră de 250 lei pe lună.

* * *

Minele de aurŭ din Ardealŭ dau mereu marî cantitățî de aurŭ. Minele din Ruda lângă Bradŭ, ce le esploatéză Harkort, au datŭ dela începutulŭ acestui anŭ resultate, care deschidŭ acționarilorŭ perspectiva de marî interese la capitale. Din bortele (găurile) numite ale lui Victor s'au scosŭ dela Ianuarie vr'o 80 chilograme, prin urmare cam 900 de grame pe di în valóre cam de 900 fl. Din aceste borte se vorŭ scóte sigurŭ, timpŭ de multî anî, 40 de tóne pe di. In curêndŭ minele din Radna vorŭ fi deopotrivă cu cele mai bune mine din Ardélŭ, precum suntŭ cele dela Vulcoiu lângă Zlatna și ale lui Laszlo de lângă Bradŭ. In curêndŭ se va începe a se lucra cu mașine americane, ca la cele de mai susŭ, și în minele din Almașu-Mare lângă Zlatna. De asemenea se vorŭ începe în curêndŭ lucrările și în Boita, unde esploatéză o societate engleză.

* * *

Fostulŭ deputatŭ ungurŭ, proprietarulŭ Stefan de Ocskay a fostŭ arestatŭ de poliția din Viena în momentulŭ când sĕ se sue în trenŭ și sĕ plece la Pojunŭ, unde locuesce. In urma interogatorului ce i s'a luatŭ, a fostŭ predatŭ tribunalului. Ocskay e acusatŭ de actrița angagiată în Berlinŭ Alwine Bussetti, cu care elŭ în timpulŭ din urmă a statŭ în intime relațiunî, că i-a furatŭ o sumă mare de banî.

Corespondența „Gazetei Transilvaniei.“

De sub Măgura, Aprilie 1888.

E lucru sciutŭ, că puternicii din provincia suntŭ aceia, carî seducŭ și împingŭ guvernulŭ prin sfaturile și denunțările lorŭ la acte violente și nesocotite în contra naționalităților, la însinuările acestora dice d-lŭ Tisza: „Ținuta naționalitățilorŭ e causa, că nu se póte face pentru ele nimicŭ — afară de rĕu — Aceștia suntŭ dospélă tuturorŭ acelorŭ demersurî nefericite, ce vinŭ din partea guvernului asupra naționalitățilorŭ. Dér ce au aceștî puternicî provincialî în contra naționalitățilorŭ? Nimicŭ, decâtŭ că-'șî temŭ ólele cu carnea de inteligința nemaghiară.

Unŭ nou actŭ de asemene natură agită spiritele preoțimei și inteliginței române din Sĕlagiu.

Vrednicùlŭ protopopŭ și Românŭ bravŭ d-lŭ Teodorŭ Popŭ, încă sub Episcopulŭ de fericită amintire Alexi fù denumitŭ în anulŭ 1862 de parochŭ în Ortelecŭ, conferindu-i-se totodată ca filiă Zelăulŭ, care e în imediată apropiere. Aicî există preparandiă de statŭ, care dela înființarea ei a fostŭ și este cercetată de tineretulŭ românŭ, prin urmare era necesarŭ a se îngriji de instrucțiunea acestui tineretŭ în religiunea propriă, care este cea gr. cat. La cererea senatului preparandialŭ, care scia pré bine, că numai bravulŭ protopopŭ amintitŭ e în stare a suplini unŭ golŭ așa de simțitŭ ca acesta, fù denumitŭ în a. 1871 prin Veneratulŭ Ordinariatŭ de Gherla ca propunĕtorŭ de religiune la acelŭ institutŭ pe lângă o remunerațiune de 100 florenî. Dér vĕdêndŭ, câtŭ de puținŭ pondŭ pune chiar și ministrulŭ instrucțiunei pe unŭ obiectŭ de propunere atâtŭ de însemnatŭ și considerândŭ ca unŭ prețŭ de batjocură suma amintită refusà a primi acestŭ postŭ. Refusà a doua, refusà a treia óră, când în fine i se scrisese dela Gherla, că sĕu sĕ priméscă. sĕu sĕ abdică de Ortelecŭ și Zelău, ca sĕ se pótă denumi acolo altŭ preotŭ cu obligațiunea de a propune și religiunea la acelŭ institutŭ. Astfelŭ constrînsŭ primi.

Totŭ din anulŭ 1862 îșî esercià numitulŭ protopopŭ și dreptulŭ de catechisatorŭ la institutulŭ corecționalŭ din Zelău, ca singurŭ competentŭ, fiind Zelăulŭ o filiă concredută administrării D-sale. La începutŭ. până când acestŭ institutŭ a fostŭ sub supraveghiarea comitatului, primia ca léfă pentru acésta 100 fl., devenindŭ însĕ mai târdiu sub inspecțiunea Tribunalului regescŭ, „puternicii“ voiră a-i reduce léfa la 30 fl., dér fiind-că d. protopopŭ refusà a mai propune, i-se statorì érășî o léfă mai mare, dér totușî numai de 80 fl.

Și ce sĕ vedî acum? — Denumitŭ și întăritŭ fiindŭ d-lŭ protopopŭ în regulă de singurulŭ forŭ competentŭ, de Măritulŭ Ordinariatŭ, „Măriei Sale“ inspectorelui școlarŭ îi trăsnesce prin minte a-lŭ delătura dela preparandiă, ér fisculŭ regescŭ dela catechisarea prinsonierilorŭ, în sensulŭ rescriptului ministerialŭ, alŭ cărui numĕrŭ îlŭ reproducŭ, dér date, argumente și cause — ca'n palmă.

Intru aceea „Măria Sa“ inspectorulŭ basatŭ — cum credea elŭ — pe puterea ultimatului sĕu, se pune în têrgŭ pe sub mână cu unŭ altŭ preotŭ, de care, durere!, s'a aflatŭ în diecesa nóstră; însĕ Ilustritatea Sa Episcopulŭ, care n'a sciutŭ nimicŭ din totŭ lucrulŭ, lî-au stricatŭ tótă trĕba, căcî până când „Măria sa“ se tocmea cu preotulŭ, nu prea genantŭ, alŭ cărui nume îlŭ retacŭ, Ilustritatea Sa, informatŭ fiindŭ despre tótă afacerea prin d. protopopŭ, care scrisese apriatŭ, că „deórece nicî inspectorulŭ, nicî fisculŭ, nicî Inaltulŭ ministeriu nu l'a pusŭ, nu se consideră a fi delăturatŭ din oficiu de aceștia, ci numai de Ilustritatea Sa Episcopulŭ“, care, cu dreptŭ, indignându-se de o așa ingerință, cum e și a „Măriei Sale“ inspectorelui, decisă a se propune și mai departe totŭ prin numitulŭ protopopŭ religiunea, îndeplinindŭ totodată și catechisarea prinsonierilorŭ și tóte funcțiunile bisericescî de mai înainte.

Demnă și vrednică de lăudatŭ e în tótă afacerea acésta ținută Ilustrităţii Sale Episcopului nostru, care nu numai că nu voiesce a se abate dela dreptulŭ sĕu, în sensulŭ căruia singurŭ dênsului i compete aicî dreptulŭ de denumire, ci dogenindŭ pe preotulŭ ușuraticŭ, care pe sub mână întră în têrgŭ cu inspectorele, 'lŭ opresce de a primi propunerea referitorŭ la preparandia din Zelău, și întréga afacere, privindu-o de a Sa, o ia sub scutulŭ și patronarea Sa înaltă!

Și acum sĕ vedemŭ pentru ce óre nu încape în „inima Marielorŭ sale“ bravulŭ protopopŭ? Ĕtă causele persecuțiunei:

1. pentru că a luatŭ parte la conferința națională din 1881 ținută în Sibiiu, a fostŭ alesŭ în comisiunea celorŭ 30, carî au compusŭ „Memorandulŭ,“ despre carî diceau ei în publicŭ: „toțî arŭ fi vrednicî de spêndurătóre! 2. Basatŭ pe legea din 1868 a naționalitățilorŭ, ca parochŭ, tóte scrisorile oficióse și estrasele matricularî nu voiesce a-le estrada decâtŭ numai românesce. 3. în tóte scrisorile sale oficióse adresate comitelui supremŭ, vice-comitelui, precum și oficiului pretorialŭ și primarialŭ, corespunde numai și numai românesce. 4. Neprimindu-i-se însĕ din partea vicepretorelui 2 acte scrise ast-felŭ, ér din partea primariului mai multe, dintre carî unele, traducêndu-le, silì pe protopopŭ a solvì tacsa traducerei; apelândŭ decî în anulŭ trecutŭ ambele cause la vicecomite, acesta, ca sĕ-lŭ pótă obliga pentru totdeuna a scrie unguresce, 'lŭ declară în comitiva sa către ministru ca „felsöblb egyházi hatóság“, care este numai episcopulŭ sĕu consistoriulŭ, și — risum teneatis amici — ministeriulŭ internelorŭ lasă pe locŭ acestŭ argumentŭ! Și în urmă: 6. pentru-că, pe lângă tóte șicăniile și terorisările lorŭ de acestŭ soiu, bravulŭ protopopŭ nu se intimideză de locŭ, ci încă „îndrăznesce,“ spre mirarea lorŭ, a ține de 2 orî adunărî în Stîrciu, unde în ambele, alesŭ de președinte, după-ce delegații venițî dela Sibiiu 'șî facŭ darea de sémă, protopopulŭ vorbesce fără frică și cu curagiu poporului neputêndu-șî îneca indignațiunea față cu demersulŭ alegerilorŭ, nicî chiar față în față stândŭ cu „Mariele sale“ propretorele și inspectorele de dare Zeitler, carî cu cei susŭ amintițî suntŭ totŭ de una și aceea-șî pănură.

Astfel dér până când unii din puternicii dilei înfrică și teroriseză, alții se geréză chiar și în afacerile și drepturile bisericei nóstre, independente de ale statului, și se silescŭ din rĕsputerî, precum se cuvine unorŭ mamelucî din cei mai micî, prin denunciărî la ministeriu a delătura din postulŭ sĕu conferitŭ de Măritulŭ ordinariatŭ pe unulŭ dintre cei mai conscii și bravî dintre protopopii noștri.

Indrăsnit-ar fi óre aceștî puternicî a face asemene cu unŭ preotŭ rom. cat. sĕu reformatŭ?

Fiindŭ principiele partidelorŭ politice, menite a ferici statulŭ, fórte schimbăciósă, de altă parte învĕțăturile bisericei fiindŭ eterne, probate de a ține la olaltă și ferici omenimea, staturî și societățî: ingerința orî-cărei partide politice domnitore în jurisdicțiunea bisericei, ce privesce totfelulŭ de funcțiunî bisericescî, e unulŭ dintre acele lucrurî, față cu carî trebue sĕ sune din gura bisericei unŭ puternicŭ și nestrămutatŭ „non possumus.“

Fără de acésta vomŭ ajunge adî mâne ca puterea civilă sĕ ne hierotoniséscă preoțî, sĕ-ì dispună în funcțiunî, ba sĕ ne întocméscă și dogme nouĕ, firesce după placulŭ și folosulŭ sĕu.

Nu pretindemŭ, că în aceste timpurî critice autoritățile nostre bisericescî sĕ ne facă politică... Dér și mai puținŭ așteptămŭ, sĕ se facă luntre și punte politicei de di. Liberă trebue sĕ fiă biserica de orî-ce umilire rușinătóre. Chiar pentru aceea trebue sĕ-șî scie apĕra jurisdicțiunea în cele sufletescî față cu orî-ce ingerință.

Noi, preoții, așteptămŭ cu nerăbdare, deși cu tóta încrederea, în energia Episcopului nostru, sĕ vedemŭ resultatulŭ acestei cause. Firesce că până atuncî prisonierii gr. cat. din Zelău rĕmânŭ fără de mângăere și învĕțătură sufletéscă, potŭ fi nemărturisițî și necuminecațî pe sântele sĕrbătorî; dér ce le pasă urditorilorŭ acestui actŭ de nisce bietî prisonierî, când e vorba sĕ-șî facă chefulŭ?

Unŭ preotŭ românŭ.

Branŭ, în 10 Aprilie 1888.

Binevoițî a da locŭ în colonele prețuitei „Gazeta Transilvaniei“ unei scurte descrierî despre ocupațiunea și starea locuitorilorŭ din fosta comună colectivă Branulŭ — ce astădî forméză 10 comune micî în urma separărei din an. 1885 — față de trecutŭ și greutățile nesuportabile ce întêmpină în tóte dilele.

In anulŭ 1850 avea Branulŭ o poporațiune de 12,000 locuitorî, toțî Românî și mai toțî economî de vite. Aceștî economî erau împărțițî în 57—60 têrle marî, care numĕrau peste 220,000 de oi, apoi ciredî de vacî și herghelii de cai, carî se țineau la pășune prin bălțile și șesurile României. prin Dobrogea și Bulgaria, de tómna și până primăvéra în luna lui Maiu, când se aduceau la pășunitŭ în munții de lângă frontieră (căcî oile nu puteu suferi căldura cea mare la câmpiă), unde le tundeau și le înțĕrcau și de aicî puteau cu ușurință transporta acasă productele lorŭ, cu un cuvêntŭ puteai dice că Brănenii suntu economî în tótă puterea cuvêntului. Dela acéstă economia se bucurau de venite frumóse, așa că nu le păsau când aruncau în buzunarulŭ vre-unui domnŭ. cum era pe atuncî, câte câțî-va galbinî. ca sĕ pótă sta de vorbă cu elŭ și sĕ-șî pótă căpĕta nițică dreptate de care aveu lipsă, în fine Brănenii erau în stare a

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

(3)

INIMOSULŬ.

Poveste.

N'a trecutŭ câtŭ ai da odată, de două orî cu amnariulŭ și peșcele-i aci.

— „Dragŭ domnulŭ meu, ce dorințe ai?“ — dice peșcele. „Eu sunt mai marele tuturorŭ neamurilorŭ de peșcî, am lăsatŭ cuvêntŭ ca sĕ s'adune într'o clipită de ochî peștî câtă frundă și érbă, — ce ne poruncescî aceea vomŭ face.“

Și s'adună, mĕ rogŭ, atâta sumetenie de peșce, de nu'i încăpea lumea. Incătrău te uitai numai de peșcî dai cu ochii. — Mai mincinosŭ cine nu crede.

— „Sĕ'mî scótețî iepele la ivélă, fiă și din inima pămêntului!“ — dice Inimosulŭ.

Pe locŭ se împraștie peșcii în tóte cele patru părțî ale lumei și dau de iepe în fundŭ de mare. Se înțelege, c'au trebuitŭ sĕ iase afară, că peșcii le sgândăreau de tóte părțile, de nu era chipŭ sĕ mai pótă sta acolo.

Inimosulŭ le-a aruncatŭ căpĕstrulŭ în capŭ și, urcându-se călare pe una, le duce acasă și le dă babei în semă.

— „Bine! — dice baba — vomŭ vede mâne-di, ce are sĕ fie.

Câtŭ veninŭ se adunase în inima ei, singură vĕ póte spune.

Se duce în grajdŭ și dă pe iepe c'o furcă de fierŭ păn'o trecŭ sudorile.

— „Și cum de v'au aflatŭ érășî ticăloselorŭ?“

— „Ne-amŭ ascunsŭ stăpână cum am șciutŭ noi mai bine, — ne-amŭ ascunsŭ dreptŭ pe fundŭ de mare, dér n'a fostŭ putință. Au venitŭ la peșcî câtŭ frundă și érbă și ne-au eșitŭ de-acolo cu nepusă masă, serăcuțŭ de noi, — c'amŭ ajunsŭ ca nișce oi ale nimĕnui.“

— „Mâne-di sĕ venițî acasă, îndată ce Inimosulŭ ațipesce. Aflu eu acŭ și de cojoculŭ lui. — M'ațî înțelesŭ?“

— „Da, stăpână, te-amŭ înțelesŭ și vomŭ face întocmai!“

Cum e mâne Inimosulŭ ér era cu iepele afară la câmpŭ.

Când simțesce, că are sĕ vină bórea aceea de somnŭ aducĕtóre, — légă capetele căpestrelorŭ de sine și așa sĕ culcă. Iepele însĕ s'au deslegatŭ chitineluțŭ și ușdrì păn' acasă.

Pe când se tredesce Inimosulŭ, iepe ca'n palmă.

Ce sĕ se șcie elŭ face? Parulŭ celŭ golŭ îi vine mereu în minte și, fiindŭ asta cea din urmă di din anŭ, se simțesce, par'că nu-i elŭ Inimosulŭ, ci unŭ altulŭ, te mirî cine.

— „Han-Tătarŭ m'a făcutŭ sĕ'mî punŭ tocmai capulŭ în jocŭ. Pare-mi-se, că nu multŭ o se'mî cânte cuculŭ; — îșî dice elŭ în sine.

De-odată îi vinŭ aminte vorbele vulpei. Scóte cei trei perî din straiță și suflă una peste ei.

N'a trecutŭ câtŭ ai da odată, de două orî cu amnariulŭ, și vulpea'i aci.

— „Dragŭ domnulŭ meu, ce dorințe ai? — dice. Eu sunt vulpoiulŭ celŭ mare și tare, căpetenia întregului neamŭ. Am lăsatŭ cuvêntŭ ca sĕ se adune într'o clipită de ochî câtă frundă și érbă, — ce ne poruncescî, aceea vomŭ face.“

Și s'adună, mĕ rogŭ, atâta spuză de vulpe, încâtŭ nu le încăpea lumea. Incătrău te uitai, numai de vulpî dai cu ochii.

— „Iepele acelea sĕ mi le scótețî la ivélă, fiă și din inima pămêntului. — dice Inimosulŭ.

Pe locŭ mi-se împrascie ele, vulpile, ca fărina orbului, în tóte cele patru părțî ale lumei. Adurmecă ele și află, că iepele suntŭ acasă la baba și anume: hóța de ea le-a schimbatŭ în trei ouĕ, pe carî le are sub sine în patŭ, ca și când ar sta sĕ le clocéscă.

Cum aude Inimosulŭ o șcire ca aceea, remâne numai gheață în spate și numai șcia, că pe ce lume este. Avea frică, vedețî dumnea-vóstră. dragii moșului, și încă frică, nu glumă.

— „Nu te supĕra, — dice vulpoiulŭ. Baba aceea are 'n podŭ unŭ odorŭ de cocoșŭ, pe care nu l'ar da pe lumea tótă. Noi, vulpile, parte ne vomŭ urca în podŭ. la cocoșŭ, parte vomŭ încungiura casa și omŭ face unŭ tărăboiu, de sĕ se ducă veste și cântecŭ. Cu gălăgia nóstră trebuie s'o sculămŭ de pe ouĕ și s'o scótemŭ afară. Tu. Inimosule, vei sta undeva pitulatŭ și, vĕdêndŭ pe babă eșindŭ, te furișezî în casă, pui mâna pe ouĕ, le atingî cu căpĕstrulŭ și ai iepele în mână“

Așa și facŭ.

Inimosulŭ îșî pierde urma sub o covată întórsă cu gura în josŭ, — vulpoiulŭ celŭ bĕtrânŭ și cu câteva mai fără

da dărĭ directe, indirecte, erarialĭ. comunalĭ. cu unŭ cuvêntŭ totŭ ce li-se cerea fără sĕ simţă vr'o lipsă*)

In anulŭ 1857 după conscripţiă numĕra Branulŭ 10.300 locuitorĭ, la anulŭ 1870, 9200 locuitorĭ şi la anulŭ 1880 abia 8000 locuitorĭ, aşa că într'unŭ restimpŭ de 30 anĭ a scădutŭ cu 4000 locuitorĭ, apoi economia s'a redusŭ la nulă, căcĭ abia se mai potŭ afla de presinte vr'o 6—7 terle micĭ cu vr'o 8—10.000 oi, der şi acestea suntŭ espuse perirei, economia de cai s'a stinsŭ cu totulŭ, cu economia de vite cornute în România abia se mai ocupă unulŭ în totŭ Branul.

Causa nimicirei economiei este strîmtorarea locurilorŭ, împărţirea pămêntului între locuitorii din România, mărimea tacselorŭ de păşunitŭ, oprirea de a mai merge în Dobrogea şi Bulgaria, şi dările ne mai suportabile, apoi rĕsboiulŭ vamalŭ a pusŭ capĕtŭ, fiindŭ bieţii economĭ expuşĭ şicanelorŭ oficianţilorŭ dela frontieră.

Astădĭ mai toţĭ locuitorii brănenĭ îşĭ agonisescŭ pânea de tóte dilele pentru ei şi familiele lorŭ numai prin lucrulŭ mânilorŭ ca dilerĭ, şi unde? nu aicĭ, căcĭ în acestŭ ţinutŭ nicĭ lucru nu se află, ci în România, unde bietulŭ brănenŭ lucră câte 4—5 sĕptĕmanĭ şi vine acasă cu bănişorii ce au câştigatŭ de plătesce darea şi arunculŭ şi cu ce-i mai rĕmâne cumpĕră mălaiu la copii şi éră se duce de unde a venitŭ, şi aşa în continuu este totŭ călĕtorŭ peste graniţă.

Der şi acésta ar mai merge, decă n'ar fi alte pedecĭ şi mai marĭ, căcĭ spre a se împărtăşi bietulŭ dilerŭ cu unŭ certificatŭ pe 5 dile sĕu cu paşaportŭ pe unŭ anŭ, trebue mai întâiu sĕ solvéscă darea regiă întrégă şi decă este supusŭ şi la tacsa militară, trebue şi pe acésta sĕ o solvéscă pe doi anĭ înainte, căcĭ la din contră se respinge cu orĭ-ce cerere de către oficiulŭ pretorialŭ şi vice-comite, — şi decă împlinescŭ aceste condiţiunĭ, paşapórtele se capĕtă fórte anevoie, cam dela 2—3 lunĭ.

'Ţĭ vine sĕ credĭ dicala poporului de aicĭ „că de când amŭ ajunsŭ sub comitatulŭ Făgăraşului s'au îmulţitŭ greutăţile şi ne-a copleşitŭ sĕrăcia", şi e dreptŭ, căcĭ când Branulŭ se ţinea de comitatulŭ Braşovului, era fórte uşorŭ pentru brănenĭ, căcĭ mergêndŭ la Braşovŭ spre a'şĭ vinde şi cumpĕra cele de lipsă, pe atuncĭ îşĭ isprăveau şi afacerile oficióse ce aveau, şi acésta cu perderea de o di, pe când la Făgăraşŭ trebue sĕ perdă omulŭ celŭ puţinŭ 3 dile de véră şi numai în acea causă, pentru care este silitŭ a merge, apoi negreşitŭ că spesele suntŭ întreitŭ de marĭ; apoi vrêndŭ cineva a'şĭ cere concesiune pentru construire de firĕstrĕu, piuă, dêrste ş. a. trebuiă sĕ plătéscă spese comisionalĭ preste 100 fl., cum s'a mai întêmplatŭ, pe când dela Braşovŭ arŭ fi de ajunsŭ 20—30 fl.

Nu este destulŭ că Brănenii plătescŭ o dare directă de preste 16,000 fl., dare indirectă şi competinţe peste 3000 fl. arunc comunalŭ preste 4800 fl., apoi s'a mai pusŭ o sarcină de 4% la fl. de dare, care credŭ că în nicĭ unŭ comitatŭ nu se mai află, de vr'o 3 anĭ solveau Brănenii pentru casa comitatului câte 2%, acum s'au urcatŭ la 3%, şi 1% pentru fondulŭ de pensiunĭ alŭ oficianţilorŭ comitatensĭ, care dau o sumă de 5—600 fl. v. a. în totŭ anulŭ, aşa déră arunculŭ comunalŭ se urcă la 40—50 cr. de florinulŭ de dare, plus 30 cr. ca relutŭ de drumŭ de fiăcare familiă. Apoi sĕ se mai mire cineva că scade şi sĕrăceşce poporulŭ. (Abstragêndŭ dela aceea că eruările de fugarĭ de miliţiă, care se facŭ în totŭ anulŭ pro forma cerŭ o sumă de parale, oficianţilorŭ comunalĭ li s'a complicatŭ lucrulŭ prin nouĕ reforme, cu deosebire în administrarea de banĭ, aşa că unŭ bietŭ casarŭ comunalŭ, care este plătitŭ cu 20 fl.—40 fl., este silitŭ sĕ pórte câte 6—7 jurnale, pe când până acum era de ajunsŭ unŭ jurnalŭ de cassă şi altulŭ pentru încassare, de a administra dările ce se cereau fără ca sĕ rĕmână restanţă.)

Cererile sĕu petiţiunile pentru concesiunĭ industrialĭ şi comercialĭ se respingŭ de oficiile politice, decă se recuréză la oficiulŭ de vice-comite; nu sciu, nu cetesce nimenea recursulŭ şi pertractarea premérsă, sĕu că referentulŭ nu scie a-lŭ resolva în altŭ modŭ, căcĭ tóte se respingŭ după unŭ calapodŭ; totŭ astfelŭ se urméză şi cu recursele în contra decisiunilorŭ în cause de transgresiunĭ de pădure, de câmpŭ ş. a., cu unŭ cuvêntŭ bietulŭ poporŭ geme sub sarcinile ce dilnicŭ îlŭ gârbovescu, fără a'şĭ afla vr'o mângăiere câtŭ de mică.

Din cele până aci arătate se póte deduce, că locuitorii brănenĭ ne mai avêndŭ nicĭ unŭ isvorŭ de câştigŭ şi ne mai fiindŭ în stare a suporta greutăţile ce întêmpină, suntŭ siliţĭ a'şĭ continua emigrarea începută încă de prin anulŭ 1880.

Totŭ ce au putută ţinê Brănenii până astădĭ este moralitatea, de care se bucură şi astădĭ şi carea le-a pututŭ multŭ ajuta.

Unŭ brăneanŭ.

*) Prin unele părţĭ şi astădĭ se mai crede că oficianţii din Branŭ se bucură de venite marĭ şi la orĭ-ce organisare se întrecŭ atarĭ concurenţĭ, nu sciu că astădĭ Brănenii mai n'au după ce bea apă.

Intêmplărĭ diferite.

Răniţĭ. La spitalulŭ civilŭ din Sibiiu 'au adusŭ din comuna Sĕlişte doi ómenĭ greu răniţĭ cu loviturĭ de toporŭ.

Spêndurată. In Turnişorŭ s'a spêndŭratŭ în podulŭ grajdului lui George Huber unŭ lucrătorŭ alŭ acestuia anume Toma Popovicĭ, în vêrstă de 74 anĭ. Se dice că s'ar fi sinucisŭ din causa relei tractărĭ ce o suferia dela fiu-sĕu.

Mamă spurcată. La stavilarulŭ morii din Şelimberŭ nisce lucrătorĭ au găsitŭ cadavrulŭ unui copilŭ în vêrstă de 3—4 dile, care, precum a constatatŭ comisiunea de anchetă, a fostŭ anume aruncatŭ în apă. Până acum spurcata mamă n'a fostŭ găsită.

Furtŭ. La 20 Februarie n. s'au furatŭ din casa lui Stefanŭ Manta din Corneştĭ, cu ocasiunea têrgului, haine în preţŭ de 50 fl. In urma cercetărilorŭ, s'a descoperitŭ că hainile se află în Crişŭ. De-órece şi aci s'au furatŭ din vr'o dece case banĭ, unelte economice, oi, pasĕrĭ, vinŭ ş. a., gendarmii isbutiră sĕ descopere pe hoţĭ, carĭ suntŭ nisce ţiganĭ corturarĭ din Crişŭ şi din altă parte. Hoţii au fostŭ predaţĭ judecătoriei de cercŭ.

Focŭ. In pădurea Hirla în grajdulŭ unui locuitorŭ din Nocrigŭ isbucnindŭ focŭ. au arsŭ, pe lângă alte obiecte, 2 vacĭ şi unŭ viţelŭ, tóte trei vitele ale lui Ionŭ Neamţu din Olţina. Paguba e de 155 fl. Asiguratŭ nu era nimicŭ. — In Dotca suferi locuitorulŭ Ioh. Wagner, în urma unui incendiu, o perdere de 100 fl. In Voila, totŭ în urma unui incendiu, a suferitŭ, locuitorulŭ Hermann Krauss e pagubă de 130 fl.

Scăpatŭ de nenorocire. Trenulŭ de marfă Nr. 351, ce circulă între Sighişóra şi Braşovŭ, a isbitŭ lângă cantonulŭ Nr. 208, unde peste linia ferată trece şoséua, unŭ carŭ sĕcuescŭ încărcatŭ cu lemne. Cărăuşulŭ Samuel Sandor din Agiagfalĕu şi caii sĕi au scăpatŭ cu vieţă.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.")

Pesta, 18 Aprilie. Deputaţii Kaiser şi Zay publică o declaraţiune, care dice că tendinţa ambilorŭ articulĭ din „Kreuzzeitung" involvă unŭ amestecŭ destructivŭ, nechematŭ şi nelealŭ, şi că în nicĭ unŭ casŭ nu se aprobă de totalitatea Sasilorŭ ardelenĭ, căcĭ Sasulŭ consideră totŭ aşa ca şi Maghiarulŭ de o datoriă naţională de onóre a ţinê susŭ, a ocroti şi a apĕra constituţiunea, vada, interesele de vieţă şi pacea internă a statului, care suntŭ unŭ scutŭ alŭ cetăţenilorŭ sĕi, şi nu se vorŭ mai lăsa a fi câştigaţĭ pentru intrigĭ absolutistice. (Kaiser şi Zay suntŭ deputaţĭ saşĭ, dişĭ naţionalĭ, carĭ facŭ parte din oposiţiunea unguréscă. Red).

Berlinŭ, 18 Aprilie. Apariţiunile bronchitice s'au împuţinatŭ în mod însemnatŭ, frigurile au mai slăbitŭ, nóptea a petrecut'o mai bine, starea generală a sănĕtăţii e mulţămitóre. Inainte de amedŭ a ascultatŭ trei sferturĭ de oră raportulŭ lui Albedyll. La amedŭ apărŭ la feréstra odăii de lucru şi fu entusiasticŭ salutatŭ de publiculŭ adunatŭ înaintea castelului.

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 4 Aprilie st. v. 1888

Bancnote românescĭ	Cump.	8.57	Vend.	8.59
Argintŭ românescŭ .	„	8.52	„	8.55
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.03	„	10.05
Lire turcescĭ . . .	„	11.33	„	11.36
Imperialĭ	„	10.33	„	10.36
Galbinĭ	„	5.90	„	5.92
Scris. fonc. „Albina" 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	98.50
Ruble rusescĭ . . .	„	104.50	„	105.50
Discontulŭ	6½—8% pe anu.			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 17 Aprilie st. n. 1888.

Rentă de aurŭ 4%	96.65
Renta de hârtiă 5%	84.95
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare .	150.20
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . .	95.75
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . .	126.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	110.25
Bonurĭ rurale ungare	104.40
Bonurĭ cu clasa de sortare	104.20
Bonurĭ rurale Banatu-Timişu . . .	104.20
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.90
Bonurĭ rurale Transilvane	104.—
Bonurĭ croato-slavone	103.25
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ unguréscŭ	99.75
Imprumutulŭ cu premiulu ungurescŭ	121.40
Losurile pentru regularea Tisei şi Seghedinului	124.30
Renta de hârtiă austriacă	77.90
Renta de argintŭ austriacŭ	80.30
Renta de aurŭ austriacă	110.40
Losurĭ din 1860	133.60
Acţiunile băncei austro-ungare . . .	863.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungur. .	289.50
Acţiunile băncei de creditŭ austr. .	268.—
Galbenĭ împĕrătescĭ	5.97
Napoleon-d'orĭ	10.05½
Mărcĭ 100 împ. germane	62.42½
Londra 10 Livres sterlinge	127.05

Bursa de Bucurescĭ.

Cotă oficială dela 6 Aprile st. v. 1888.

	Cump.	vend.
Renta română 5%	90.—	91.—
Renta rom. amort. 5%	92.¾	93.—
Renta convert. 6%	89.—	89.—
Impr. oraş. Buc. 20 fr.	35.—	36.—
Credit fonc. rural 7%	104.½	104.—
„ „ „ 5%	89.—	89.—
„ „ urban 7%	102.¼	102.¾
„ „ „ 6%	95.¼	96.—
„ „ „ 5%	85.½	86.—
Banca naţ. a Rom. 500 Lei. .	10.15	10.20—
Ac. de asig. Dacia-Rom. . . .	2.20	2.30—
Ac. de asig. Naţională. . . .	198—	200—
Aurŭ contra bilete de bancă .	17—½	17½
Bancnote austr. contra aurŭ. . .	2.18	2.2

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

---

obrazŭ se urcă în podulŭ casei la cocoşŭ, ér' cele multe încungiură casa şi dau a schilălui de sĕ te iai de unŭ gândŭ, nu altceva.

Baba din patŭ, cum aude cîrăitulŭ cocoşului, pe care îlŭ avea dragŭ ca lumina ochilorŭ, se ia de unŭ gândŭ.

Ce sĕ fie ?!

— „Fugĭ bală dela cocoşŭ, că de esŭ afară te scarmănŭ, fugĭ, că esŭ! — striga baba câtŭ o ţinŭ plumânile.

Vulpoiulŭ celŭ bĕtrânŭ însĕ, de unde! Nicĭ una, nicĭ douĕ, apucă de gâtlanŭ pe cocoşŭ şi dă a'lŭ strînge, încâtŭ se trecuse de glumă. Asta şi baba bine o audea.

Se cobóră din patŭ şi hai pe uşă afară. Cum vede atâta mulţime de vulpĭ, tóte cu dinţii rîngiţĭ, — uită de sine, nevĕdêndŭ pe Inimosulŭ, şi raita în podŭ.

Acesta, câtŭ ai bate în pălmĭ, ese de sub covată şi, întrândŭ în casă, face după cum vulpoiulŭ celŭ bĕtrânŭ îlŭ povăţuise.

— „Na! — dice elŭ către babă, aci ţi'su iepele. Anulŭ mi l'am împlinitŭ şi dreptŭ simbriă am sĕ capĕtŭ fata."

— „Bine! — respunde baba, ce sta sĕ crepe de mânie, — ai făcutŭ anulŭ cu credinţă, se ţĭ-o alegĭ din tuţĭ-tri, nerocalŭ te-a bate."

Decă fata nu'şĭ făcea sgârietura sciută, era peste póte ca s'o brodéscă. Aşa însĕ 'şĭ-a vĕdutŭ visulŭ cu ochii.

Peste nópte dice fata către Inimosulŭ:

— „Audĭ bărbăţele, ce dicŭ eu? Noi sĕ facemŭ, ce facemŭ, sĕ ne pierdemŭ urma iute şi degrabă. Mama asta a mea e curatŭ dracŭ împeliţatŭ şi'ţĭ mâncă ea capulŭ, când nicĭ nu visezĭ. De parŭ totŭ nu scapĭ, decă mânemŭ aci; eu aşa dicŭ şi rĕu nu te învĕţŭ, Dumnedeu vede că-i de-asupra"·"

— „Sĕ mergemŭ dér puiule, sĕ plecămŭ numai decâtŭ," — dice Inimosulŭ, care nu uitase încă frica de erĭ.

Inainte de a-şĭ lua tălpăşica, fata scuipă de trei orĭ, în trei locurĭ, încuie uşa şi du-te.

Baba se scólă până'n diuă şi hai sĕ vadă de tinerĭ. Când la adecă uşa încuiată. — Hm! multŭ dormŭ! îşĭ dice.

Mai aştéptă câtŭ mai aştéptă şi ér se duce la uşă. Uşa totŭ încuiată. Nu i-se pare, nu, de locŭ.

— „Da voi sculatu-v'aţĭ?" — strigă ea de-afară.

— „Sculatŭ da! — rĕspunde scuipatulŭ de lângă patŭ.

— „Da focŭ făcut'aţĭ?

— „Făcutŭ da! — dise scuipatulŭ de lângă vatră.

— „Da'n casă măturatŭ e?

— Măturatŭ, rĕspunde scuipatulŭ celŭ dela uşă.

„Hm! — Totŭ îi mai lasŭ încă;" — şi se duce baba din nou.

Peste puţinŭ se'ntórce din nou; uşa mereu încuiată. O sparge numai decâtŭ. Când colea, ia tinerii, decă ai de unde!

Se cătrăneşce, de nu'şĭ află starea.

— Alŭ dracului 'mĭ-o copseşĭ Inimosule, dér las' pe mine, eu 'ţĭ-s popa! — dice şi se ia la drumŭ pe urma lorŭ.

După-ce merge ea, câtŭ merge, — c'o falcă'n 'naltulŭ cerului cu alta'n adêncul pămêntului, ét'o, că'i mai ajunge!

— „Ai! da mĕ şi arde'n driculŭ spatelorŭ, — dice Inimosulŭ; — dragoste! óre ce póte sĕ fiă?".

— „Ui-te înapoi şi vei vedê!

— „Amŭ-i amŭ!" — dice Inimosulŭ. N'o sĕ scăpămŭ nicĭ în gaură de şórece de a ei urgiă."

— „Sĕ ne dămŭ de trei orĭ peste capŭ, apoi ce-a fi de capulŭ nostŭ!" — dice fata.

Ea se face unŭ lacŭ de lapte câtŭ e mai mare, ér elŭ unŭ răţoiu, ce'nota pe lacŭ totŭ în cercurĭ.

Sosesce ceea numai gâfăindŭ şi hai sĕ ademenéscă ea răţoiulŭ cu: ruţa mamii, ruţa, ruţa, dér de unde? Când ea era la o margine, răţoiulŭ la cealaltă, încâtŭ baba şi mai tare se ostenise.

Vĕdêndŭ, că nu merge, se pune sĕ sórbă laculŭ întregŭ. A totŭ bĕutŭ, a totŭ bĕutŭ pân' a plesnitŭ, de-a eşitŭ éraşĭ afară totŭ laptele din ea.

Tinerii se facŭ cum fuseseră şi mai înainte, se'ntorcŭ la curţile babei şi facŭ unŭ ospĕţŭ ca acela, pe unŭ fundŭ de fedeleşŭ de s'a dusŭ veste şi poveste.

Apoi au trăitŭ în pace şi dragoste şi trăiescŭ şi adĭ, — de n'orŭ fi muritŭ.

Mĕ urcaiu pe-o cósă ruginósă
Şi vĕ spuseiu o poveste mincinósă.

Gr. Sima alŭ lui Ionŭ.